Η Βαϊοφόρος (π. Κωνσταντίνος Στρατηγόπουλος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 30 Μαρτίου, 2018

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου Κωνσταντίνου Στρατηγόπουλου, ἀπό τήν ἱστοσελίδα floga.gr, στά πλαίσια τῶν μαθημάτων ἁγιογραφίας τῶν Ἁγίων εἰκόνων τῆς Ὀρθοδοξίας μας, πού ἔγινε τήν Παρασκευή 20-1-2006.

Νά ἀναλύσουμε σήμερα τήν εἰκόνα τῆς λεγομένης Βαϊοφόρου, δηλαδή τῆς εἰσόδου τοῦ Χριστοῦ τήν ἡμέρα τῶν Ἱεροσολύμων στήν πόλη αὐτή, πού ἀκολούθησε μετά ὁ σταυρός καί ὅλα τά γεγονότα τοῦ πάθους.

Βέβαια, ἐπειδή μπαίνουμε ἤδη στά γεγονότα τοῦ πάθους, ὅλη ἡ ζωή τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἕνα ἀποκαλυπτόμενο μυστήριο. Ὅ,τι κάνει ὁ Θεός εἶναι μυστήριο, ἀλλά ἀποκαλυπτόμενο καί τό μυστήριο αὐτό τό κατανοοῦμε κατά τά μέτρα τῶν ἀνθρωπίνων δυνατοτήτων πού ἔχουμε, κατά τά μέτρα τῆς καθάρσεως πού ἔχουμε καί πολλά ἄλλα σημεῖα δέν τά κατανοοῦμε. Ἔτσι μπαίνουμε σέ ἕνα χῶρο καταληπτοῦ τε καί ἀκαταλήπτου. Ὅλα εἶναι ἔτσι. Ἀλλά θέλω νά πῶ ὅτι ὅσο πλησιάζουμε στά γεγονότα τά κορυφαῖα τῆς Σταυρώσεως καί τοῦ πάθους τοῦ Χριστοῦ μας, τά γεγονότα γίνονται πιό ἀκατάληπτα καί χρειάζονται ἀκόμα περισσότερο κάθαρση γιά νά τίς καταλάβουμε αὐτές τίς ἐκφράσεις. Βλέπετε οἱ μαθητές ἄκουγαν τόν Χριστό ὅταν ἐκήρυττε. Μερικά δέν τά καταλάβαιναν καί τοῦ ἔλεγαν δέν καταλαβαίνουμε καί γιατί τά λές καί μέ παραβολές μάλιστα; Ἐνῶ ὁ Χριστός ἔλεγε τίς παραβολές γιά νά ἦταν πιό εὔκολα, πιό βατά, πιό διδακτικά. Αὐτοί οὔτε τίς παραβολές δέν καταλάβαιναν κι ὁ Χριστός ἑρμήνευε τίς παραβολές καί αὐτοί καταλάβαιναν λίγα. Πόσω μᾶλλον ὅταν φτάνουμε στό ἀκατανόητο τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ καί τῆς ἀναστάσεώς Του. Ὅσο λοιπόν, προχωροῦμε τά πράγματα ἑρμηνευτικά γίνονται πιό δύσκολα καί χρειάζεται περισσότερη κάθαρση ἡ κατανόηση.

Θέλω νά πῶ τώρα γιά μᾶς, πού ἄν κάποτε γίνετε ἁγιογράφοι καί ἁγιογραφεῖτε τά γεγονότα αὐτά, ἀκόμη καί ἡ περιγραφή τῶν γεγονότων πρέπει νά σᾶς κάνει νά στέκεστε μέ πολύ σεβασμό πρός τά γεγονότα καί χρειάζεται πολλή προσευχή καί πολλή κάθαρση. Δέν λές ξεκινῶ τήν εἰκόνα νά τήν κάνω ἔτσι. Πραγματικά χρειάζεται μιά ἐμβάθυνση στά γεγονότα κατά τά μέτρα τοῦ δυνατοῦ. Νά δοῦμε αὐτά τά μέτρα τοῦ δυνατοῦ πού ἔχουμε στήν εἰκόνα τῆς Βαϊοφόρου.

Ἔχουμε μπροστά μας τό Χριστό, ὅπως τό περιγράφει τό κείμενο τό εὐαγγελικό. Ὁ Χριστός κάθεται πάνω στό γαϊδουράκι, κάποιοι ἄνθρωποι τόν ὑποδέχονται στήν πόλη καί πίσω ἀπό Αὐτόν εἶναι οἱ μαθητές Του. Κάποια παιδιά στρώνουν τά ἱμάτια

αὐτῶν καί [ἐπίσης φαίνεται] ἡ ἁγία Πόλις. Νά δοῦμε ἕνα πρός ἕνα τά γεγονότα.

Ἔχουμε τό Χριστό, ὁ Ὁποῖος φοράει δύο ἐνδύματα ὅπως πάντα, διπλοῦς στήν φύση εἶναι. Φωτοστέφανο ἔχει ὁ Χριστός, ὅλοι οἱ Ἅγιοι ἔχουν φωτοστέφανο, ἀλλά στό φωτοστέφανο τοῦ Χριστοῦ ἐπάνω εἶναι χαραγμένος ἕνας σταυρός. Σέ ἄλλο φωτοστέφανο ἐπάνω δέν χαράσσεται σταυρός. Στά χέρια Του κρατάει τό γνωστό εἰλητάριο πού ξέρουμε, πού εἶναι ἡ δοθείσα ἐξουσία καί μέ τό δεξί χέρι εὐλογεῖ.

Τώρα, ὁ Χριστός κάθεται ἐπί πώλου ὄνου, εἶναι καθεζόμενος. Σᾶς ἔχω πεῖ καί ἄλλη φορά, ἡ θεολογία τοῦ καθεζομένου πού σημαίνει μιά βεβαιότητα. Σᾶς τό εἶχα πεῖ ὅταν εἴδαμε τήν Παναγία ἔνθρονο τήν ὥρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Ἔχει λοιπόν ἐδῶ ὁ Χριστός μία βεβαιότητα πού ξέρει τί κάνει -καί μάλιστα ὑπενθυμίζουμε τό διάλογο πού ἔκανε λίγες μέρες πρίν ἀπό τήν πορεία πρός τά Ἱεροσόλυμα, ὅταν προανήγγειλε στούς μαθητές Του τά γεγονότα πού θά γίνουν καί ὁ Πέτρος προσπάθησε νά τόν ἀποτρέψει ἀπό αὐτό τό γεγονός καί ὁ Χριστός τοῦ εἶπε, «*ὕπαγε ὀπίσω μου σατανᾶ*». Ὁ Χριστός εἶχε μιά βεβαιότητα πού αὐτό πού θά γίνει, θά βγεῖ σέ μιά νίκη μπροστά. Ἔτσι λοιπόν, ὑπάρχει μιά βεβαιότητα ὅτι ἐδῶ δέν μπορεῖ νά ὑπάρχει ποτέ ἀποτυχία. Ὅποιος ζεῖ κοντά στήν Ἐκκλησία καί λειτουργεῖ τά γεγονότα χριστολογικά καί ἐκκλησιολογικά, δέν μπορεῖ ποτέ νά ἔχει ἀποτυχία. Τίποτα στήν Ἐκκλησία δέν ἔχει ἀποτυχία. Ἀποτυχημένοι εἴμαστε ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι. Αὐτό πού κάνει ἡ Ἐκκλησία ποτέ δέν ἔχει ἀποτυχία. Δέν ὑπάρχει οὔτε ἀποτυχημένη ἐξομολόγηση, οὔτε ἀποτυχημένη Λειτουργία, τίποτα ἀπό ὅλα αὐτά. Ἀποτυγχάνουμε ἐμεῖς κατά τά μέτρα τῶν παθῶν μας. Ἡ Ἐκκλησία λειτουργεῖ πάντοτε ἄνευ τῆς συγκριτικῆς ἐπιτυχία-ἀποτυχία, ξεπερνάει αὐτά τά γεγονότα. Αὐτό σημαίνει μιά βεβαιότητα, λοιπόν. Ὁ Ἰησοῦς κάθεται πάνω σέ αὐτό τό πουλάρι. Οἱ ἑρμηνευτές Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας πού ἑρμηνεύουν τά κείμενα καί κατ᾽ ἐπέκταση οἱ ἁγιογράφοι βέβαια, πού προσλαμβάνουν τήν ἑρμηνευτική τῶν Πατέρων καί οἱ ὑμνωδοί, οἱ ὁποῖοι καί αὐτοί ἀκολουθοῦν τήν πατερική θεολογία καί περιγράφουν τή θεολογία μέσα σέ ὕμνους. Ἔτσι ὅποιος μετέχει στά γεγονότα τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων θά δεῖ πάρα πολύ ὡραῖα τροπάρια πού θεολογοῦν. Ὅλα τά τροπάρια θεολογοῦν πάνω σέ αὐτά τά γεγονότα. Ἐκεῖ, μερικά ἀπό τά τροπάρια, ἕνα θά σᾶς πῶ μονάχα, τό ὁποῖο τό θυμᾶμαι πολύ εὔκολα στό νοῦ μου καί εἶναι πολύ πιό χαρακτηριστικό, ὅτι ὁ Χριστός εἰσέρχεται ἐπί πώλου ὄνου καθεζόμενος, λέει. Τί εἶναι αὐτό τό ὅτι κάθεται ἐπί πώλου ὄνου; Λέει ἐκεῖνο τό τροπάριο ὅτι «*τό ἄλογον τῶν ἐθνῶν, ἡ καθέδρα τοῦ πώλου προετύπου*». Τό ξαναλέω, τό ἄλογον τῶν ἐθνῶν, τό ἄλογον, τά ἔθνη εἶναι ἄλογα, χωρίς λογική. Τί προτυπώνει, προτυποῖ; «*Ἡ καθέδρα τοῦ πώλου προετύπου*». Ἡ καθέδρα πάνω σέ αὐτό τό πουλάρι, πού σημαίνει πουλάρι ἕνα γαϊδουράκι, στό ὁποῖο ποτέ δέν κάθισε ἄνθρωπος κανένας -τό λέει ἐξάλλου καί τό κείμενο τό εὐαγγελικό, ὅταν εἶπε στούς μαθητές Του νά πάρετε αὐτό τό ζῶο κ.λπ., λέει τό κείμενο ὅτι ποτέ ἐκεῖ πάνω δέν κάθισε ἄνθρωπος. Εἶναι λοιπόν, τό ἄλογον τῶν ἐθνῶν. Τά ἔθνη εἶναι ἄλογα καί δέν δέχονται κανένα ζυγό, δέν δέχονται κυριαρχία, δέν δέχονται νά ἄρχονται ἀπό κανένα. Παρά μόνο ἔρχεται ὁ Χριστός ὁ ὁποῖος κάθεται πάνω στό γαϊδουράκι, χαλιναγωγεῖ τά ἄλογα

ἔθνη, ὅπως χαλιναγωγεῖ τό γαϊδουράκι καί ἔτσι ἔρχεται γιά νά χαλιναγωγήσει τά ἄλογα ἔθνη καί κατ᾽ ἐπέκταση τό ἄλογο τῶν παθῶν μας. Βλέπετε ἡ θεολογία τῶν τροπαρίων τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος. Νά λοιπόν, τό πουλάρι τό ὁποῖο χαλιναγωγεῖται καί μάλιστα ἔχει τήν κεφαλή κεκλιμένη. Ἀποδέχεται αὐτά τά γεγονότα, ἐνῶ δέν δεχόταν ποτέ αὐτό τό νέο τό ζῶο νά ὑπάρχει ἀναβάτης πάνω του μετά ἀπό πάρα πολλή ἄσκηση.

Προσέξτε αὐτό τό ἄλογον τῶν ἐθνῶν. Τό ἄλογο εἶναι καί ποῦ ὁδηγεῖ αὐτό τό ἄλογο; Ὁδηγεῖ στήν ἀδυναμία νά δεχτοῦν ἀρχή. Δέν δέχονται ἀρχή, δηλαδή δέν δέχονται νά ὑπάρχουν. Προσέξτε τή λέξη ἀρχή. Ἀρχή σημαίνει ὑπάρχω· ὅταν δέν δέχεσαι ἀρχή, σημαίνει ὅτι δέν ὑπάρχεις. Ἤ θά δεχθεῖς τό Θεό ὡς ἀρχή γιά νά ὑπάρχεις, ἤ ἄν δέν δεχθεῖς τό Θεό σάν ἀρχή καί δεχθεῖς ἄλλες ἀρχές, πάλι δέν ὑπάρχεις, γιατί κανείς ἀπό τίς ἐξουσίες τοῦ κόσμου ἤ τίς δυνάμεις δέν εἶναι ἀρχή. Ἀρχή εἶναι μόνο ὁ Θεός, «*Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος*», ἔ; Καί εἶναι ἡ ἀρχή προπάντων τῶν αἰώνων, δέν εἶναι ἔτσι; Προσέξτε λοιπόν, αὐτή τή λέξη. Ἄν δέν δεχθοῦμε τό νά ὑπάρχουμε, νά ἔχουμε ἀρχή τό Χριστό, δέν ὑπάρχει κανείς. Καί μάλιστα ὁ ἅγιος πού γιορτάζει αὔριο, πολύ μεγάλος ἅγιος, ὁ Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, λέει σέ ἕνα κείμενό του -κάνει ἔκπληξη, δηλαδή καμιά ἔκπληξη, κάνει θεολογία πολύ βαθιά- καί λέει ὅτι, ἐγώ λέει μπορῶ νά πῶ ὅτι ὁ Θεός δέν ὑπάρχει. Ἔτσι ἁπλά τό λέει καί τό ἐξηγεῖ μετά. Λέει, δέν μπορεῖ νά ὑπάρχει ὁ Θεός, εἶναι ἀδύνατο νά ὑπάρχει ὁ Θεός, γιατί ὑπάρχω σημαίνει εἶμαι κάτω ἀπό ἀρχή. Ὁ Θεός εἶναι ἄναρχος. Ὄχι δέν ὑπάρχει, πῶς θά ὑπάρχει; Κάτω ἀπό ἀρχή δέν εἶναι. Δέν παίζει κἄν μέ τίς λέξεις. Θεολογεῖ βαθύτατα. Κι ἐμεῖς πού λέμε ὁ Θεός ὑπάρχει - δέν ὑπάρχει, εἶναι ἀνόητες λέξεις. Ὁ Θεός εἶναι πέρα ἀπό τό ὑπάρχω. Ἀφοῦ εἶναι ἄναρχος, πῶς θά ὑπάρχει; Εἶναι μιά πολύ ὡραία, λοιπόν, θεολογία πού δένεται μέ αὐτά τά γεγονότα τῆς ἀρχῆς τοῦ ὑπάρχω. Καί ὁ Χριστός καθυποτάσσει ἀγαπητικά τά ἔθνη.

Πίσω Του εἶναι οἱ μαθητές τοῦ Χριστοῦ. Οἱ μαθητές, οἱ ὁποῖοι σχεδόν ὅλοι, ὅλοι-ὅλοι, στρέφονται στό Χριστό, μέ χέρια ἀνοιχτά, ὅσα χέρια φαίνονται· μέ πόδια ἀνοιχτά, ὅσα πόδια φαίνονται· καί μέ κεφαλή κεκλιμένη. Καί τά τρία τά στοιχεῖα τά ἔχουμε ἀναλύσει σέ προηγούμενες εἰκόνες. Ἡ κεφαλή κεκλιμένη σημαίνει ἀποδοχή τοῦ γεγονότος, παρόλο πού προβληματίζονται, πειράζονται, ἐγκαταλείπουν τήν προσπάθεια τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά δέν παύουν νά παραδέχονται τό Χριστό. Νά Τόν ἀποδέχονται, πέρα ἀπό τούς δικούς τους, ἀνθρώπινους πειρασμούς τους. Καί ἡ κλίση τῆς κεφαλῆς καί τό ἀνοιχτό τό χέρι εἶναι ἀκριβῶς μιά θεολογία τῆς ἀποδοχῆς. Καί τά πόδια τά ἀνοιχτά δηλώνουν μιά κινητικότητα - μάθαμε γιά τά πόδια τά ἀνοιχτά καί τά κλειστά, ἡ κοινωνικότητα τῆς κινήσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἡ στατικότητα τῆς προσευχῆς. Ἐδῶ εἶναι πόδια ἀνοιχτά, τά ὁποῖα ἀντιδιαστέλλονται μέ τά κλειστά πόδια τῶν ὑποδεχομένων τό Χριστό. Ἀλλά αὐτό δέν εἶναι ἡ ἀντιδιαστολή πού κάναμε μεταξύ κινήσεως τῆς Ἐκκλησίας καί προσευχῆς πού εἶναι στάση ζωῆς. Ἐδῶ ἡ κίνηση αὐτή τῆς Ἐκκλησίας, πού ἀκολουθοῦν τόν Χριστό, εἶναι μιά στατικότητα δαιμονιώδης. Δέν εἶναι στατικότητα ἡ ὁποία ἔχει μέσα της πνευματική ἀναγωγή,

γιατί ὁ ἀσκητής καί ἐμεῖς στεκόμαστε νά προσευχηθοῦμε γιά νά ἔχουμε πνευματική ἀναγωγή, συνδυάζοντας αὐτήν τή στατική στάση πού εἶναι δυναμική πρός τόν οὐρανό, μέ τήν κίνηση στά ὁριζόντια πράγματα πάντα. Ἡ Ἐκκλησία κινεῖται πάνω στόν κόσμο καί ταυτόχρονα ὁδηγεῖται πρός τόν οὐρανό. Κάνει δύο κινήσεις. Ἄν δέν ὑπάρχουν αὐτά τά δύο ταυτόχρονα, ὑπάρχει μιά ἀνατροπή. Ἀκόμα καί τῆς ψυχολογικῆς μας ἰσορροπίας. Ἐδῶ λοιπόν, αὐτή ἡ στατικότητα εἶναι δαιμονιώδης, γιατί δέν εἶναι μιά στάση προσευχῆς. Εἶναι μιά στάση ψευτοαποδοχῆς τοῦ Χριστοῦ. Δέν ὑπάρχουν χέρια ἀνοιχτά καί τό χέρι τό ὁποῖο κρατάει ἁπλῶς τά βάγια τῶν φοινίκων, ἕνα σημεῖο θριαμβευτικό, τό ὁποῖο προέρχεται ἀπό τήν παράδοση τοῦ Ἰσραήλ, ὅπου ὅταν ἔγινε ἡ ἀπελευθέρωση τοῦ Ἰσραήλ, ἡ ἔξοδος ἀπό τόν Ἰσραήλ, καί ὅταν γινότανε καί ἄλλα γεγονότα ἀπελευθερωτικά, κινοῦσαν τά βάγια τῶν φοινίκων.

Ὅλες οἱ κεφαλές εἶναι ὄρθιες καί ἐγωιστικές κεφαλές, δέν εἶναι κεκλιμένες κεφαλές. Ἄρα αὐτοί τόν Χριστό Τόν δέχονται ἐγωιστικά. Τί σημαίνει; Ψεύτικα Τόν δέχτηκαν; Τόν δέχτηκαν, ἀλλά εἶχαν ἄλλες προϋποθέσεις. Ἐξωτερικά Τόν δέχονται, ἀλλά Τόν δέχονται ὅπως θέλουν αὐτοί, ὄχι ὅπως εἶναι Ἐκεῖνος. Ὅπως πολλές φορές λέμε, ἐγώ θέλω νά εἶμαι κοντά στήν Ἐκκλησία ἀλλά θέλω «αὐτό», ὄχι ὅπως θέλει «αὐτό» ἡ Ἐκκλησία. Πολλές φορές τό ἀκούω αὐτό στήν ἐξομολόγηση. Αὐτό δέν τό καταλαβαίνω. Ὅλα τά ἄλλα τά δέχομαι, αὐτό δέν τό καταλαβαίνω. Δεχόμαστε τόν Χριστό κατά τά μέτρα τῶν παθῶν μας, δηλαδή. Ἔτσι λοιπόν, ἐδῶ ὑπάρχει μιά ἀποδοχή ἐγωιστική, γιατί θέλουν τό Χριστό ὅπως θέλουν αὐτοί. Τόν θέλουν, ἀλλά ὅπως Τόν θέλουν αὐτοί. Καί αὐτό πού θέλουν ἀπό τόν Χριστό, οὐσιαστικά, εἶναι νά εἰσέλθει θριαμβευτής μέσα στήν πόλη καί βάζουν στό πρόσωπό Του τό πρότυπο τοῦ ἀναμενόμενου μεσσία. Πάρα πολύ σωστά τό κάνουν, πολύ καλά τό κάνουν, μόνο πού γι᾽ αὐτούς τό πρόσωπο τοῦ ἀναμενόμενου μεσσία ἦταν ὁ ἐθνικός ἀπελευθερωτής, πού θά ἔβγαζε τόν Ἰσραήλ ἀπό τήν πολύχρονη σκλαβιά κάτω ἀπό διάφορους ζυγούς, πού σέ αὐτή τήν ἐποχή ἦταν ὁ ζυγός τῶν Ρωμαίων. Καί ὅταν βλέπουν οὐσιαστικά πού ἀποτυγχάνει αὐτή ἡ ἐπαναστατική προσπάθεια πού νόμιζαν πού θά φέρει ὁ Χριστός, μέ ὅπλα καί δυνάμεις, γι᾽ αὐτό ἦταν ἕτοιμοι πάρα πολλοί νά πολεμήσουν πλάι στόν ἐπερχόμενο μεσσία, γι᾽ αὐτό σήμερα ἀκόμη καί ὁλόκληρος ὁ Ἰσραήλ περιμένει ἕνα μεσσία, ὁ ὁποῖος θά ἔρθει νά κατακτήσει τόν κόσμο καί νά γίνει ἀρχηγός ὅλων τῶν κρατῶν τοῦ κόσμου. Θά εἶναι ὁ δυναμικός μεσσίας. Εἶναι αὐτός ὁ ὁποῖος ἔρχεται νά καθυποτάξει τά ἔθνη ἐν δυνάμει. Δέν τό καταλαβαίνουν αὐτό ὅτι ὁ Χριστός λειτουργεῖ ἄλλα πράγματα. «Ἐγώ δέν ἦρθα ἐδῶ πέρα γιά νά χρησιμοποιήσω ὅλα τά ὅπλα», «βάλε τήν μάχαιράν σου εἰς τήν θήκην», λέει στόν Πέτρο. Καί καταλαβαίνουν ἀπό ἐδῶ, ὅτι ἔτσι ἐπανάσταση δέν μπορεῖ νά γίνει. Καί κατ᾽ ἀνάγκην, ὄχι μόνο γι᾽ αὐτήν τήν αἰτία ἀλλά καί γιά ἄλλες θεολογικές αἰτίες, Τόν σταυρώνουν.

Στό ἴδιο παιχνίδι παίζει καί ὁ Ἰούδας, ὁ ὁποῖος Ἰούδας οὐσιαστικά ἦταν ἕτοιμος γι᾽ αὐτό τόν ἀγώνα. Ὁ Ἰούδας ἦταν Σικαριώτης. Δέν ἦταν Ἰσκαριώτης, ἦταν Σικαριώτης. Εἶναι ἕνας ἀναγραμματισμός, πού δέν εἶναι κακός ἀναγραμματισμός. Εἶναι πιό

εὕηχο τό Ἰσκαριώτης ἀπό τό Σικαριώτης. Δέν ὑπάρχει τέτοια περιοχή. Νά ποῦμε Γαλιλαῖος, δέν εἶναι ἔτσι; Ἤ Ναζαρηνός. Δέν ὑπάρχει περιοχή τῆς Ἰσκαρίας στό χῶρο τῆς Ἰουδαίας. Ἦταν ἕνα πολιτικό κόμμα, τό ὁποῖο προϋπῆρχε τά τελευταῖα ἑκατό χρόνια πρίν ἀπό τήν ἔλευση τοῦ Χριστοῦ, τό ὁποῖο πολιτικό κόμμα ἑτοιμαζόταν νά κάνει ἐπανάσταση. Καί ἐπειδή αὐτό τό κόμμα θά ἔκανε ἐπανάσταση, ὅπως πάντα οἱ ἐπαναστάσεις γίνονται μέ τά ὅπλα, κρατοῦσαν στή μέση τους, σάν σύμβολο αὐτῆς τῆς ἐπαναστατικῆς προετοιμασίας, ἕνα μικρό, πολύ μικρό σπαθάκι, τό ὁποῖο λεγόταν λατινικά σικάριουμ. Σικάριουμ σημαίνει ἕνα πολύ μικρό σπαθί, πού ἦταν τό σύμβολο αὐτῆς τῆς ἐπαναστατικῆς κινήσεως. Ὁ Ἰούδας λοιπόν, ἦταν Σικαριώτης. Ἦταν ζηλωτής ὁ Ἰούδας. Καί ἀκριβῶς ἐκεῖ παίζεται πολύ μεγάλο παιχνίδι τῆς δικῆς του ἀκαταληψίας κατά τά μέτρα τί κάνει ὁ Χριστός ἐδῶ· γιατί ἀκολούθησε τό Χριστό μέ ἕνα δυναμικό τρόπο. Ἔνιωσε ὅτι ἐδῶ γίνεται μιά ἐπανάσταση καί ἐδῶ τήν ἐπανάσταση τήν ὁρίζει ἐκεῖνος σέ αὐτά τά μέτρα, γι᾽ αὐτό ἀποτυγχάνει καί ἀπογοητεύεται.

Βλέπει ὅτι χωρίς τίς δυνάμεις τοῦ κόσμου δέν μπορεῖ νά γίνει τίποτε κι αὐτός εἶναι ὁ μεγάλος πειρασμός, πολλές φορές, ἡμῶν τῶν χριστιανῶν καί κατά τά μέτρα τῆς ἀνθρώπινης λειτουργίας τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Ἐκκλησίας. Ὅτι πολλές φορές ἡ Ἐκκλησία θέλει νά πέσει σέ ἐκκοσμίκευση, γιατί ἀκριβῶς θέλει νά ἀποδείξει πού ἔχει δυνάμεις κοσμικές. Ἐκεῖ εἶναι ἡ μεγάλη ἀποτυχία μας. Κάθε φορά πού ἀναμετριόμαστε μέ τίς δυνάμεις τίς κοσμικές, ἐκεῖ εἶναι ἡ μεγάλη καταστροφή μας καί ἐκεῖ εἶναι ἡ ἱστορία, τό ὅτι χάνουμε τό κάλλος πού ἔχουμε· τό ὅτι ἐμεῖς ζοῦμε ἀπό τό Χριστό καί ὄχι ἀπό τίς δυνάμεις τοῦ κόσμου. Αὐτός εἶναι ἕνας καθημερινός κίνδυνος τῆς Ἐκκλησίας, γιά νά ἀποδείξει ἡ Ἐκκλησία πού εἶναι δυνατή καί νά χρησιμοποιήσει κατ᾽ ἐπέκταση τά μέτρα τοῦ κόσμου γιά νά ἐπιβληθεῖ πάνω στόν κόσμο. Ὁτιδήποτε, πλύση ἐγκεφάλου, διαφημίσεις, ὁτιδήποτε μπορεῖτε νά φανταστεῖτε. Προβολή, ἐγωισμοί, χίλια πράγματα, πού πάντα ἡ Ἐκκλησία ἀενάως τά ζεῖ καί προσδιορίζεται αὐτό τό μέγεθος ἀκριβῶς τῆς ἐκκοσμικεύσεώς Της, ἀλλά ἡ Ἐκκλησία παραμένει αὐτό πού εἶναι. Αὐτοί εἶναι, λοιπόν, οἱ Ἰουδαῖοι.

[Στό κάτω μέρος τῆς εἰκόνας] τά παιδάκια στρώνουν τά ἱμάτια αὐτῶν. Ἐδῶ ἐπαληθεύεται καί ἑρμηνεύεται ὁ βιβλικός στίχος «*ἐκ στόματος νηπίων καί θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον*». Εἶναι βιβλικός ὁ στίχος, πού λέει ἀπό τό στόμα τῶν νηπίων καί τῶν θηλαζόντων, τά παιδιά πού θηλάζουν, *κατηρτίσω αἶνον*. Λέει ὁ Θεός, ἄν ἀποτύχετε ὅλοι ἐσεῖς καί δέν μπορεῖτε νά καταλάβετε Αὐτόν πού ἔρχεται, τότε ἀκόμη καί τά νήπια, καί *τά νήπια τοῖς φρεσί* φυσικά, αὐτοί πού ἔχουν ταπείνωση, θά καταλάβουν τό Χριστό, γι᾽ αὐτό βάζει αὐτά τά νήπια. Εἶναι [αὐτά] τά ὁποῖα ἀποδέχονται οὐσιαστικά τό Χριστό καί στρώνουν τά ἱμάτια αὐτῶν. «*Παῖδες Ἑβραίους ἀνύμνουν*» λένε τά τροπάρια καί λέει ἡ προφητεία. Εἶναι ἡ ἀποδοχή πού κάνουν ὅλα τά παιδιά, τά νήπια καί ἄν δέν δεχθοῦμε τό Χριστό σάν νήπια, δέν μποροῦμε νά καταλάβουμε τίποτα ἀπό αὐτό τό λυτρωτικό ἔργο πού κάνει, πού λειτουργεῖ μέσα ἀπό μιά νηπιακή ταπεινότητα.

[Ἐπίσης στό] ἐπάνω [μέρος τῆς εἰκόνας] ὑπάρχει ἕνα δέντρο. Κοιτάξτε πάντα νά σκέπτεστε μέ τούς μηχανισμούς πού σᾶς ἔχω μάθει ὥς τώρα. Σᾶς ἔχω μάθει πώς ἡ φύσις πάντοτε καθυποτάσσεται. [Σέ ὅλη τήν εἰκόνα] δέν ὑπάρχει φύσις. Μερικά χορταράκια ὑπάρχουν κάτω, στοιχειώδη πράγματα. Εἶναι μιά ξερή γῆ, ἀλλά τό δέντρο εἶναι ὑπερβολικά μεγάλο. Ποτέ σέ μιά τέτοια εἰκόνα, ὅπου προβάλλεται τό γεγονός τοῦ Χριστοῦ, τῆς εἰσόδου στά βάγια, δέν θά βάζαμε τόσο προκλητικά ἕνα τόσο πολύ μεγάλο δέντρο. Κι ἄν ἀκόμη βάζαμε δέντρο, θά ἦταν κάτι μικρό. Φανταστεῖτε πού τό δέντρο αὐτό ἀναμετριέται μέ τό βουνό [τῆς εἰκόνας], τό μεγάλο. Καί μήν ξεχνᾶτε πού αὐτό τό βουνό συμβολίζει τό ὄρος Σιών, πάνω στό ὁποῖο εἶναι οἰκοδομημένη ἡ πόλις τῶν Ἱεροσολύμων. Σιών ἦταν ἕνας μεγάλος λόφος, ἀλλά δέν μπορεῖ νά ἀναμετρηθεῖ συγκριτικά, κατά τά φυσικά μεγέθη, μέ αὐτό τό δέντρο. Καί πάνω σέ αὐτό τό δέντρο ἕνας ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἀνεβαίνει νά δεῖ τό Χριστό - ἔχουμε τήν ἱστορία [τοῦ Ζακχαίου], πού ἀνέβηκε νά δεῖ τό Χριστό πάνω.

Ἀλλά ἐδῶ τό δέντρο ἔχει πολύ μεγάλη σημασία· γιά νά προβάλλεται καί αὐτό τό δέντρο [στήν εἰκόνα] σημαίνει πού κάνει θεολογία τοῦ δέντρου καί τό δέντρο τό ὁποῖο γνωρίζουμε εἶναι τό δέντρο τῆς ζωῆς ἐν τῷ παραδείσῳ, ἀπό τό ὁποῖο ἠγέρθησαν οἱ ἄνθρωποι καί ἀπέτυχαν. Καί ἐδῶ ἔρχεται ὁ Χριστός νά ἀποκαταστήσει τό δέντρο τῆς ζωῆς, γιατί τό δέντρο τῆς ζωῆς, νομίζω τό ἔχω πεῖ καί ἄλλη φορά, δέν ἦταν κάτι ἁμαρτωλό τό δέντρο. Ὁ Θεός δέν κάνει τίποτα ἁμαρτωλό, οὔτε κάτι κακό. Ἀλίμονο ἄν ὁ Θεός ἔβαζε μέσα στόν παράδεισο ἕνα δέντρο γιά νά προκαλέσει τόν ἄνθρωπο, θά ἦταν ἕνας κακός θεός, ὁ ὁποῖος παίζει μέ τόν ἄνθρωπο. Τό δέντρο τῆς ζωῆς εἶναι κάτι πάρα πολύ καλό. Τό δέντρο τῆς ζωῆς εἶναι πρός βρῶσιν, εἶναι γιά νά τό φᾶνε οἱ ἄνθρωποι καί ἄν δεῖτε τήν ἁγία Γραφή, τήν Ἀποκάλυψη στό τέλος, πρός τά τελευταῖα κεφάλαιά της, λέει ὅτι τώρα μπορεῖτε νά φᾶτε ἀπό τό δέντρο τῆς ζωῆς. Ἁπλῶς οἱ ἄνθρωποι δέν ἦταν ἕτοιμοι ἐκείνη τήν ὥρα νά τό φᾶνε, χρειαζόταν μιά πορεία. Δέν μπορεῖς νά πεῖς σέ ἕνα παιδάκι, τό ὁποῖο δέν γνωρίζει τίποτα, δύο χρονῶν, νά χρησιμοποιήσει τίς πρίζες στήν κουζίνα γιά νά ἀνάψει τή φωτιά, δέν ξέρει, θά καταστραφεῖ. Δέν εἶναι κακή ἡ φωτιά, οὔτε αὐτή ἡ κουζίνα εἶναι κακή, ἀλλά δέν μπορεῖ ἀκόμα νά τό κάνει. Ἄρα χρειαζόταν ὁ ἄνθρωπος, ἐν ἐλευθερίᾳ νά ἔχει πορεία, νά λειτουργήσει τά πράγματα τοῦ κόσμου καί νά πάει ἀναγωγικά. Ὁ Ἀδάμ δέν εἶχε τελειώσει, δέν ἦταν ὁριστικά ἅγιος· καί ἄν ἀκόμη δέν ἔπεφτε, θά εἶχε πορεία πρός τό Θεό. Ἁπλῶς ἀπέτυχε. Χρειαζόταν νά κάνει αὐτή τήν πορεία γιά νά φτάσει ἐκεῖ. Τό δέντρο τῆς ζωῆς, λοιπόν, ἦταν ὁ Χριστός, ἐν τῷ παραδείσῳ. Ἦταν δηλαδή, ἡ πρόκληση τοῦ Χριστοῦ, πού μᾶς ἔδωσε ὁ Θεός τήν εὐκαιρία νά Τόν γευτοῦμε. Εἶναι ἡ θεία Κοινωνία, δηλαδή ὁ Χριστός προκαλεῖ νά Τόν φᾶμε καί πρίν ἀκόμη νά ὑπάρχει ἡ πτώση. Εἶναι πέρα ἀπό τήν πτώση ὁ Χριστός.

Ἄν πεῖ κάποιος ὅτι, γιατί ἦρθε ὁ Χριστός στή γῆ; Γιά νά μᾶς σώσει ἀπό τήν ἁμαρτία. Εἶναι σωστή ἡ φράση θεολογικά, ἀλλά εἶναι ἡ μισή. Καί θά σκεφτεῖ κάποιος καί θά πεῖ: Θά γινόταν ἄνθρωπος ὁ Θεός, ἄν δέν ὑπῆρχε πτώση; Τό ρωτάει πάλι ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής πού αὔριο γιορτάζει, σέ ἕνα ἔργο του ὅπου παίρνει θέση μέ

ένα ἐρώτημα. Λέει, ὁ Θεός θά γινόταν ἄνθρωπος ἄν δέν ὑπῆρχε πτώση; Εἶναι ὑποθετικό ἐρώτημα. Τώρα δέν ἔγιναν τά πράγματα ἔτσι. Καί ἡ ἀπάντηση εἶναι πάρα πολύ ἁπλή. Ἐάν ὁ διάβολος ἔβαλε τόν ἄνθρωπο νά ἁμαρτήσει. Ἁμαρτάνει ὁ ἄνθρωπος, πέφτει. Ὁ Θεός θέλει νά τόν σώσει καί γίνεται ἄνθρωπος. Τότε προσέξτε τό σχῆμα, ποιός προκάλεσε ὅλη τήν κίνηση; Ὁ διάβολος. Ἄρα ὁ Χριστός ὑποχρεώθηκε ἀπό τό διάβολο νά γίνει ἄνθρωπος, ἄρα ὁ Χριστός δέν εἶναι ἐλεύθερος, ἀνταποκρίνεται στίς κινήσεις τοῦ διαβόλου. Τότε δέν εἶναι Θεός. Καταλάβατε τή σκέψη μου; Εἶναι πολύ συγκλονιστική ἡ σκέψη. Καί ὁ Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής λέει, τά πράγματα δέν ἔγιναν ἔτσι. Δέν μπορῶ ἐγώ νά ἀπαντήσω, ἀλλά οὐσιαστικά ἀπαντάει καί λέει, δέν μπορεῖ ὁ Θεός νά εἶναι ὑποταγμένος στίς κινήσεις τοῦ διαβόλου. Κάνει ὁ διάβολος κάτι καί ἐμεῖς τοῦ ἀνταποκρινόμαστε. Τό παθαίνουμε πολλές φορές· μᾶς βάζει ἕνα πειρασμό, τά χάνουμε, ἐξαντλούμαστε. Τρέχουν στήν ἐκκλησία κάθε μέρα, μᾶς κάναν μάγια, λένε. Καί ἐγώ τούς λέω, δέν λύνω τά μάγια, δέν λύνω μάγια. Νά εἶσαι ἐλεύθερος καί νά μπεῖς σέ μιά ἄσκηση, νά δεχθεῖς τό Χριστό, καί δέν θά ὑπάρχουν τότε γιά σένα μάγια πού θά σέ πιάνουν. Πολύ ἁπλό εἶναι. Δέν κάνει κάτι ὁ διάβολος, τό ὁποῖο θά μᾶς δεσμεύσει.

Ἔτσι λοιπόν, ὁ Χριστός κατ᾽ αὐτήν τή θεολογία θά γινόταν ἀκόμη καί ἄνθρωπος κι ἄν δέν γινόταν ἡ πτώση. Θά ἐξέφραζε μέ αὐτό τόν τρόπο τήν ἄπειρη ἀγάπη Του. Ἔτσι ἀκόμη καί τό γεγονός τῆς Μεταλήψεως τῆς εὐχαριστιακῆς δέν εἶναι θέμα, πού κατ᾽ ἀνάγκην ἀπό τήν πτώση Τόν μεταλαμβάνω. Ἔτσι ἦρθαν τά πράγματα, ἀλλά ὁ Χριστός εἶναι πέρα ἀπό αὐτά τά πράγματα. Ἐδῶ λοιπόν, δηλώνεται αὐτό τό δέντρο τῆς γνώσεως τό ὁποῖο ἀποκαθίσταται.

Καί τέλος ἔχουμε [στό ἐπάνω μέρος τῆς εἰκόνας] τό ναό τοῦ Σολομῶντος, πού εἶναι αὐτός ὁ ναός στά Ἱεροσόλυμα, ὁ ὁποῖος, κατά τά μέτρα τῆς γεωμετρικῆς ἰσορροπίας αὐτῆς τῆς πόλεως, εἶναι ὑπερμεγέθης. Δέν μπορεῖ ἡ πόλις νά εἶναι, ξέρω ᾽γώ δέκα ἑκατοστά καί ὁ ναός νά εἶναι τέσσερα ἑκατοστά. Νά καταλαμβάνει περίπου, τά 4/6 τῆς πόλεως. Δέν εἶναι δυνατόν, ἀλλά ἐδῶ πέρα γίνεται μιά θεολογική πρόκληση, πού σημαίνει, εἶναι μιά πόλη μαζεμένη, ἔχει τείχη. Εἶναι μιά κοινωνία συγκεκριμένη, ἡ ὁποία ὁρίζεται καί ὑπάρχει γιατί ὑπάρχει ναός. Αὐτή ἡ πόλη χωρίς ναό θά ἦταν μιά πόλη ἀνερμάτιστη, θά ἦταν μιά πόλη χωρίς ἀρχή, τίποτα. Θά ἦταν ἕνα χάος. Αὐτή ἡ πόλη λοιπόν, ὑπάρχει γιατί ὑπάρχει ναός ὅπου μαζεύει τήν πόλη καί μάλιστα ἕνας ναός πού ἔχει ἀναγωγική πορεία, καί ὁ ὁποῖος ἔχει τροῦλο.

Εἶναι ἡ θεολογία τοῦ τρούλου πού μπῆκε μετά τόν 4ο αἰώνα στήν Ἐκκλησία μας, εἰδικά μάλιστα μετά ἀπό τήν Δ΄ Οἰκουμενική Σύνοδο, ὅπου κάνουμε Χριστολογία καί ὅπου ὁ Χριστός προσλαμβάνει τόν ἄνθρωπο καί ὁ τροῦλος δηλώνει αὐτή τήν κατάβαση τοῦ Θεοῦ καί τήν ἀνύψωση τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι αὐτό πού λέει ὁ**ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος**, ὅτι **ὁ Θεός ἔγινε ἄνθρωπος γιά νά γίνουμε ἐμεῖς Θεοί**. Ἔτσι λοιπόν, αὐτή ἡ πόλη προσλαμβάνεται καί δένεται κι ὑπάρχει λόγω τοῦ ναοῦ, ὁ ὁποῖος ναός ἔχει ἀναγωγική πορεία, σάν πύραυλος θέλει νά τραβήξει ὅλη τήν

πόλη πρός τά πάνω κι ὁ κάθε ναός, σέ κάθε περιοχή, ἔχει αὐτό τόν προορισμό. Εἶναι τό μάζεμα μιᾶς γειτονιᾶς, μιᾶς ἐνορίας, ὅπου ἐκεῖ μαζεύονται τά πάντα καί μαζεύεται ὅλη ἡ ἐνορία. Δέν σημαίνει πού τά σπίτια μπαίνουν ἐκεῖ πέρα μέσα, ἀντί τά σπίτια νά καταλάβουν τό ναό, ἡ Ἐκκλησία ἔρχεται νά ἁγιάσει τά σπίτια.

Ἄν πήγατε στή Μύκονο θά εἴδατε σχεδόν ὅλα τά ἐκκλησάκια, εἶναι κολλημένα πάνω σέ σπίτια. Θαρρεῖς καί πῆγαν τά σπίτια καί κολλοῦσαν πάνω στήν ἐκκλησία, θαρρεῖς καί θέλουν νά ἁγιαστοῦν ἀπό τήν ἐκκλησία ὁλόκληρη· καί σέ ἄλλα νησιά μας εἶναι αὐτό τό πράγμα, δηλαδή δέν εἶναι μόνο ἡ ἐκκλησία χωριστή, θαρρεῖς καί θέλει νά προσληφθεῖ ὁ κόσμος. Ἔτσι δέν ἔρχεται ὁ κόσμος νά προσλάβει τήν Ἐκκλησία, ἡ Ἐκκλησία τά προσλαμβάνει ὅλα, τά παίρνει ὅλα, παίρνει ὅλη τή γειτονιά μαζί καί τήν πάει στόν οὐρανό. Αὐτός ὁ τροῦλος, ὁ ὁποῖος [εἰκονίζεται στή Βαϊοφόρο] ἔχει ἀποτύχει γιατί ἔρχεται Ἐκεῖνος πού ἔκανε τό ναό, Ἐκεῖνος ὁ Ὁποῖος λατρεύεται μέσα στό ναό καί αὐτοί λατρεύουν λάθος θεό. Εἶναι μιά πρόκληση αὐτή καί πάλι θεολογική γιά τήν ἱστορική ἀποτυχία τοῦ Ἰσραήλ.

Αὐτά θά μποροῦσα νά πῶ ἀπό αὐτή τήν πανέμορφη εἰκόνα τῆς Βαϊοφόρου, τοῦ γνωστοῦ ἐκφραστοῦ τοῦ Θεοφάνους τοῦ Κρητός, τῆς Κρητικῆς τέχνης στήν ἁγιογραφία μας.

Ἄν ἔχετε κανένα ἐρώτημα.

Ἐρώτηση: Ὁ τροῦλος δέν προϋπῆρχε σάν ναός τοῦ Σολομῶντος.

Ἀπάντηση: Ὄχι δέν ὑπῆρχε. Μετά πάνω στόν γκρεμισθέντα ναό τοῦ Σολομῶντος πού ἔμειναν τά τείχη, μπῆκε πιά τό τέμενος τοῦ Ὁμάρ· πού οἱ ναοί πιά οἱ μουσουλμανικοί ἀντιγράφουν τούς ὀρθόδοξους ναούς, σάν τροῦλος. Γι᾽ αὐτό βλέπεις στήν Πόλη κάνανε τήν Ἁγία Σοφία καί ἀπέναντι ὁ Μιμάρ Σινάν πού εἶναι τό μπλέ τζαμί, πού ἦταν Ρωμιός ὁ Μιμάρ Σινάν, Ρωμιός ἀρχιτέκτων, πού μετά ἔγινε Τοῦρκος, κάνει ἀντίστοιχο τῆς Ἁγια-Σοφιᾶς καί δείχνει τόν τροῦλο· κάτι τέτοιο θέλει νά δείξει.

Ἐρώτηση: Γιά τόν Ἰούδα αὐτό πού λένε οἱ καθολικοί. Τί…;

Ἀπάντηση: Εἶναι μιά πρόσφατη θεολογία πού πᾶνε νά περάσουν, μερικοί καθολικοί, ὄχι ὅλη ἡ ρωμαιοκαθολική ἐκκλησία, ὅτι ὁ Ἰούδας εἶναι δικαιολογημένος, ἔπαιξε ἐπαχθῶς τό παιχνίδι τοῦ Χριστοῦ. Πάρα πολύ ὡραῖα αὐτό, τό προέβαλε ἡ ταινία: “Jesus Christ super star”. Σέ αὐτή τήν ταινία προβαλλόταν καθαρά αὐτή ἡ θεολογία, πού ἦταν μιά καί προτεστάντικη θεολογία, πού ὁ Ἰούδας ἦταν εὐεργέτης τοῦ Χριστοῦ, γιατί κάποιος ἔπρεπε νά προδώσει, ἔ, κι αὐτός παίρνει τό ρόλο τοῦ προδότη. Εἶναι τραγικό αὐτό πού λένε. Ὁ Χριστός δέν θέλει κανείς νά ἀποστατήσει. Δέν σημαίνει πού ἄν δέν ὑπῆρχε ὁ Ἰούδας δέν θά Τόν σταύρωναν, προσέξτε, ἁπλῶς κι αὐτός μετέχει στήν τραγωδία. Καί αὐτές τίς μέρες, πράγματι τό εἶδα κι ἐγώ, κάποιοι

καθολικοί θεολόγοι πᾶνε νά περάσουν αὐτό τό μήνυμα ὅτι, ἔ, ἔπαιξε καί αὐτός ἕνα ρόλο, δηλαδή κατ᾽ ἀνάγκη ἦταν, ἔπαιξε ἕνα ρόλο. Τό ρόλο τῆς δικῆς του ἀποτυχίας ἔπαιξε.

Στό χῶρο τῆς ρωμαιοκαθολικῆς ἐκκλησίας γίνονται τρομερές θεολογικές ζυμώσεις. Εἶναι πάρα πολύ στατικός χῶρος καί πολύ ἄκαμπτος καί ἐκεῖ ὅ,τι γίνεται θεολογία εἶναι ἐντολή τοῦ πάπα. Δέν μπορεῖ κανείς νά θεολογήσει ἐλεύθερα. Αὐτό ἦταν μιά λάθος πρόταση, ἀλλά τό ὅ,τι γίνεται σάν ἐλεύθερη κίνηση, δηλώνει καί μιά ἀντίδραση στήν παπική βία. Ἐκεῖ δέν μπορεῖ νά θεολογήσει κανένας.

Ἐρώτηση: Εἴπατε ὅτι ὁ Μάξιμος ὁ Ὁμολογητή ἀνέφερε, ὅτι ὁ Χριστός δέν ὑποχρεώθηκε ἀπό τόν διάβολο, νά γίνει ἄνθρωπος. Σωστά;

Ἀπάντηση: Βεβαίως. Ὁ Χριστός δέν εἶπε: «Ἄχ! Τώρα κοίτα τί ἔκανε ὁ διάβολος, μοῦ χάλασε τό ἔργο. Τώρα ἐγώ θά ἀναγκαστῶ νά γίνω ἄνθρωπος». Θά ἀναγκάσει ὁ διάβολος τό Θεό; Εἶναι δυνατόν δηλαδή;

Ἐρώτηση: Μπορεῖτε, λίγο νά μᾶς ξαναπεῖτε αὐτό γιά τά πόδια τά ἀνοιχτά;

Ἀπάντηση: Ἡ Ἐκκλησία εἶναι μιά κίνηση ὁριζόντια καί μιά κίνηση κάθετη. Κίνηση ἀγαπητική πρός τόν κόσμο καί κίνηση προσευχῆς, πρός τά πάνω. Εἶναι κινουμένη ἀκινησία, τοῦ Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ πάλι. Ἔτσι; Κοίταξε, ἡ Ἐκκλησία ἄν πεῖ κινοῦμαι μόνο, θά γίνει μία Ἐκκλησία ἐγκόσμια. Κινεῖται μόνο. Πρέπει νά εἶναι καί προσευχόμενη. Κοίταξε τί ἔκανε τό βατικανό, εἶπε: καταργῶ τό οὐσιαστικό, ὁ μοναχισμός πρέπει νά εἶναι ἐνεργητικός μοναχισμός. Κάνει ἔργο. Λάθος ἦταν. Δέν ὑπάρχουν στο βατικανό νηπτικά μοναστήρια σήμερα, ὑπάρχουν μοναστήρια πού κάνουν μόνο κοινωνικό ἔργο. Σέ μ�ς ὑπάρχουν καί νηπτικά μοναστήρια πού κάνουν καί κάποιο κοινωνικό ἔργο, ἄν χρειαστεῖ. Δέν μπορεῖς νά καταργήσεις αὐτή τή διπλή κίνηση τοῦ χριστιανοῦ. Ἄλλο τίποτε;

Ἐρώτηση: Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος καί ἡ Παναγία, πού εἶναι τά πρόσωπα τά πιό ψηλά ἀνθρώπινα στόν ἁγιαστικό τομέα. Αὐτοί, ἄς ποῦμε ὁ ἅγιος Ἰωάννης ἔχει φάει τό δέντρο τῆς ζωῆς, χωρίς νά ἔχει γνωρίσει τό Χριστό;

Ἀπάντηση: Κανείς. Ἀκόμη καί ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος πῆγε στόν ἅδη ὅταν πέθανε. Καί μάλιστα σέ πολλές εἰκόνες καθόδου στόν ἅδη ὑπάρχει ὁ Πρόδρομος, πού γίνεται Πρόδρομος τοῦ Χριστοῦ στόν ἅδη καί λέει στούς πεθαμένους στόν ἅδη, τούς ἑτοιμάζει, ἔρχεται ὁ Χριστός γιά νά βγοῦμε ἀπό δῶ, πῆγε καί ὁ Ἰωάννης στόν ἅδη. Ἐκπληκτικό, ἔ; Δέν ὑπῆρχε ἁπλῶς ἡ κατάλυση τοῦ θανάτου. Αὐτό δέν ὑπῆρχε.

Ἐρώτηση: Ὅταν εἴπατε ὅτι ὁ Χριστός εἶναι τό δέντρο τῆς ζωῆς, ἄρα δόθηκε ὁλόκληρος ἐξ ἀρχῆς. Νά συναναστραφεῖ δηλαδή μέ τούς ἀνθρώπους. Ἐάν ἐπιλέγανε

τόν ἁγιαστικό τρόπο ζωῆς καί ἁγιάζοντο, θά ἐμφανίζονταν πάλι νά τούς τραβήξει πιό πέρα; Αὐτό ἐννοεῖτε;

Ἀπάντηση: Ὁ Χριστός εἶναι ἐλεύθερος. Ὁ Χριστός τούς ἀγαπάει. Καί μέσα στήν ἀγάπη Του συγκαταβαίνει καί γίνεται κι ἄνθρωπος. Λέει ὁ Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, θά γινόταν καί ἄνθρωπος. Δέν ἔχω νά πῶ κάτι ἄλλο.

Ἐρώτηση: Τότε δέν ὑπάρχει οὔτε ἡ ἀγάπη, οὔτε ἡ ἐλευθερία σάν ἀρχές. Ὁπότε οὔτε ἐμεῖς μποροῦμε νά ἀγαπήσουμε, οὔτε νά εἴμαστε ἐλεύθεροι πραγματικά, ἄν δέν εἴμαστε ἐν Χριστῷ.

Ἀπάντηση: Αὐτό εἶναι δεδομένο. Τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ἀγάπη καί ἡ ἐλευθερία. Γιά νά ἀγαπήσει κανείς ἐλεύθερος πρέπει νά τό πάρεις ἀπό κάπου αὐτό τό χάρισμα. Κι ἡ ἀγάπη ἔχει στάδια. Ἔχει σπόρο, ἔχει καλλιέργεια καί ἔχει κι ὡρίμανση. Δέν εἶναι ἔτσι; Κι ἐδῶ ἀποκαλύπτεται, λένε οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, μέ τό ἔργο αὐτό τοῦ Χριστοῦ, ὅλη ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, στά μάτια μας, ἔ; Ὁ Θεός ἔχει ὅλη τήν ἀγάπη, ἀλλά σέ ἐμᾶς σιγά-σιγά ἀποκαλύπτεται κατά τά μέτρα τοῦ δυνατοῦ. Γι᾽ αὐτό βλέπεις, διαβάζεις τήν Παλαιά Διαθήκη καί στά πρῶτα βιβλία νομίζεις πού ὁ Θεός εἶναι σκληρός καί μετά καταλαβαίνεις λίγο πού μαλάκωσε ὁ Θεός. Δέν ἄλλαξε ὁ Θεός. Ἐμεῖς προχωροῦμε πνευματικά.

(Πηγή: http://www.floga.gr/50/04/2005-6/09_2006012004.asp)